

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. IV. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1839_621-txt-shoot-idm520.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kirkegaarden. *) *Ezech. 37.

No. 1.

- 1 **D**er var en gammel Præste-Søn,
I *Babels* gyldne Dage,
Hans Sanger-Røst fandt Verden kiøn,
Hans Ord var den til Plage,
Men skiøndt forstummet er hans Røst,
Dog Herrens Folk end suger Trøst
Af Ordets Billed-Stave.
- 2 Han eenlig stod paa Foden reen
I Seer-Land paa Slette,
Hvor trindt omkring af Dødning-Been
Laae Dyngerne fuldtætte,
Der rundt han gik af Aandens Drift
Og stirred paa hver Dyngge stivt,
De Been var mosbegrøede.
- 3 Da lød det til ham: Moders Søn!
Kan disse Been oplives?
Og brat han svared: Herre skiøn!
Du veed, om det kan gives.
Ja, sagde Røsten, prøv det dog!
Tag over Dyssen til dit Sprog!
Spaae Liv de Mosbegrøede!
- 4 2Da bøied han sig dybt til Jord,
Og raabde som han skulde:
Hør, Dødning-Been, *vor Herres Ord*:
Jeg giver Bod for Kulde,
Jer alle brat Jeg blæser paa,
Da røres I og sammen naae
Forbindes og beklædes;
- 5 Ja, Hud og Kiød og Sene-Baand
Er ei endnu det Hele,
I Kroppen Jeg indblæser Aand,
Da leve alle Dele,
Da kiende Mig de tørre Been
Og raabe ud: den Sag er reen,
Vor Drot er Dødens Bane!
- 6 Som sagt, saa gjort, ved Herrens Haand
De Been kom brat paa Fode,
Af Jordens Skiød med Liv og Aand
De mylrende opstode,
Som Herren bød, saa Aanden foer,
Fra Øst og Vest, fra Syd og Nord,
Det Døde at oplive.
- 7 Saa paa den store *Kirkegaard*,
Engang i Morgenrøden,
Skal Herrens Folk med gode Kaar
Faae evig Bod for Døden,
Og derom taler Dag med Dag
Nu klarlig som en afgjort Sag
I den *Opstandnes* Rige!

- 3Tvi vorde dig, du Dødens Port!
8 Hilsæl, Guds Huus paa Klippe!
Jeg saae et Varsel godt og stort,
Et Tegn, som ei kan glippe,
Jeg saae det, hvor jeg sad i Løn
Og gik for Herrens Huus i Bøn,
Med *Biblen* for mit Øie!
- 9 Der er en lille Kirkegaard
For *Herrens Ord* i Støvet,
Der ligge de med bange Kaar,
Er Liv og Aand berøvet,
Der sove de alt som en Steen,
Er som en Rad af Dødning-Been
Nedlagt i Bogstav-Skriften!
- 10 Da lød det for mig: Moders Søn!
Kan disse Been oplives?
Og brat jeg svared: Herre skøn!
Du veed, om det kan gives.
Ja, sagde Røsten, prøv det dog!
Tag dristig til din Moders Sprog!
Spaae Liv de Mosbegroede!
- 11 Da bøied jeg mig dybt til Jord,
Og raabde som jeg skulde:
Kom Aand og blæs paa Herrens Ord,
Saa de faae Bod for Kulde,
Ja flyve i hinandens Favn,
Og staae saa op i *Jesu* Navn
Paa Menighedens Tunge!
- 12 4Som skrevet staaer, i Ordets Grav
Det Ene fandt det Andet,
Og Ordet fandt sin Vandringsstav,
Nedlagt i Skygge-Landet,
Det skedte Alt af Herrens Aand,
Som Troen skar for Tungebaand,
Og Barnet igienfødte!
- 13 Ja, hvert et Ord, hvor dødt det laae
End paa Papiret længe,
Som jeg bad Aanden blæse paa
Og Dødens Lænker sprænge,
Stod paa min Tunge op igjen
Og hængde, som en gammel Ven,
Sig om min Hals og hulked!
- 14 Nu er saa vis som den var seet
Opstandelsen af Graven,
Thi nu det store Tegn er skeet
Til Liv i Dødning-Haven,
Paa Vinter stræng der fulgde Vaar,
I Aanden nu Guds Folk opstaaer,
Og Aand kan Støv oplive!
- 15 Hvor giennem attehundred Aar
Man Christi Kirke skued,
Vi nys kun saae en Kirkegaard,
Hvert Barne-Hjerte grued,
Men Snildhed var det af vor Drot,
Thi Død kun vorder klart til Spot,
Naar den af Seiren praler.
- 16 5End har paa Jord vi Herrens Grav,
Hvoraf, trods Dødens Lænker,
Opstaaer ved Herrens Vandringsstav

Hver Sjæl, sig der nedsænker,
Det giælder Christi Menighed,
Af *Daaben*, før det Verden veed,
Opstaaer den seierkrandsset!

- 17 Ja, Helveds Porte kom tilkort,
Trods alle Fiendens Rænker,
Den store Steen er væltet bort,
Og sprængt er Dødens Lænker;
Stat op, Guds Folk, Hans Hænders Værk!
Lad Verden see, vor Drot er stærk,
Almægtig vor *Gienløser*!
-